

ПОРУШНИК СПОКОЮ

Одна з найбільших загадок природи — це...

ЗАЄЦЬ.

Точніше, не просто заєць, а те, як він спить. Ходять чутки, що вухані дрімають з розплющеними очима! Ми з вами зараз дуже близькі до розгадки цієї таємниці, бо я помітила у траві зайченя.

(Тс-с-с, тільки тихо читайте, щоб не сполохати.)

Ось прямо тут на сторінці вместилася маленька зайчинка Яся. Так, незвична назва, але їй вона дуже личить. Тож так і будемо надалі її називати — зайчинка. Намальована галявина затишна і сонячна. Так і хочеться прилягти й задрімати під кущем поруч із Ясею. Зараз ми нарешті побачимо, чи заплющить зайчинка очі і розгадаємо велику науково-заячу таємницю...

Але стривайте, що за бешкетник всівся на кущ? Він кидається ягодами? Зараз усе нам зіпсує!..

Ну ось! Я ж говорила!

Ще хвилюку і Яся б солодко заснула, але раптом ягода калини впала прямісінько їй на голову. **БЕМЦ!**

А потім ще одна на спину. **БАМЦ!**

А потім іще одна на носа. **ПЛЮХ!**

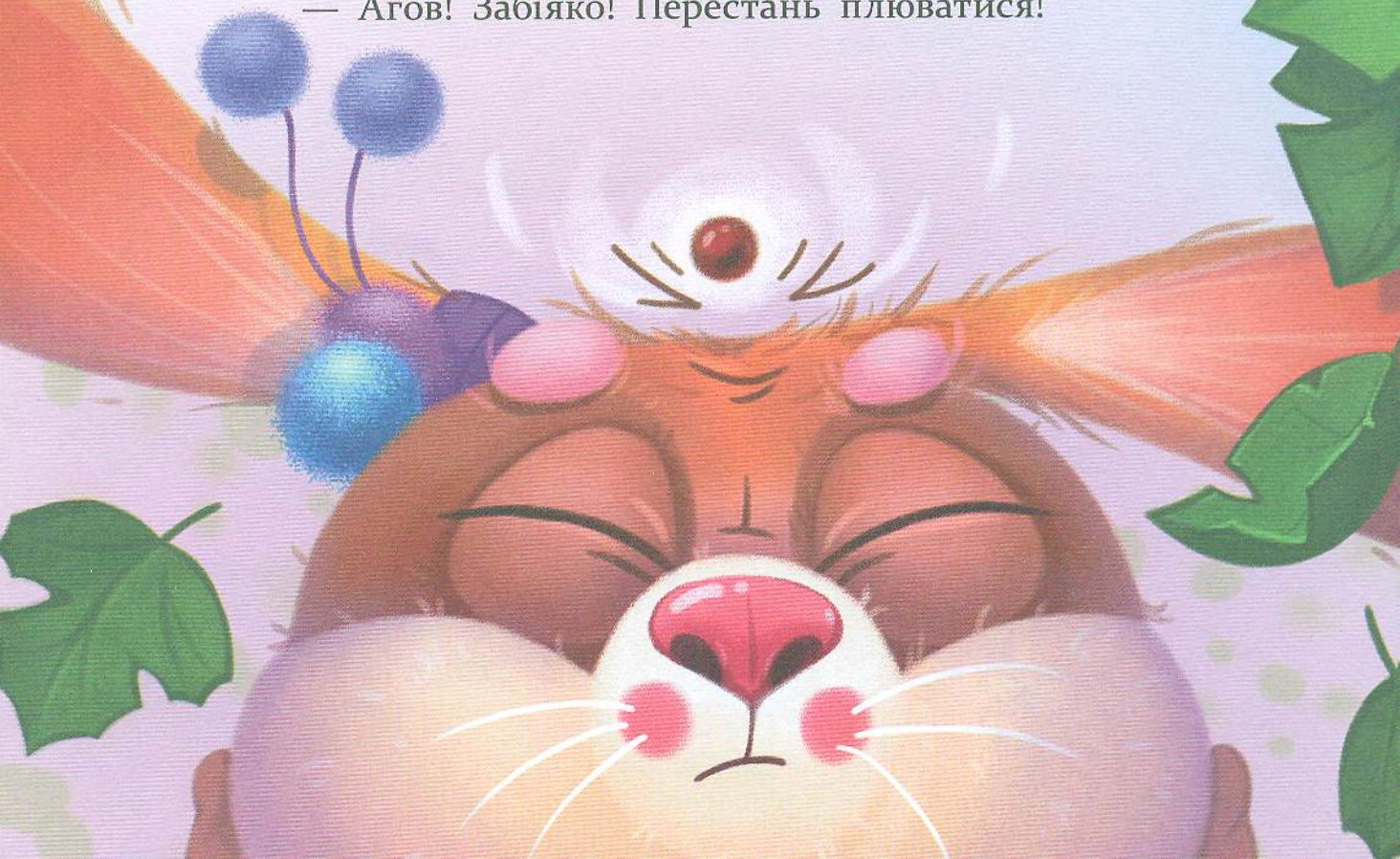
Яся підскочила, сон як лапою зняло.

Що ж... Дізнаємося розгадку іншим разом. А поки Яся знову захоче заснути, я розкажу вам історію про мрію, яка здавалася неможливою. Просто вона виявилася дуже великою, можливо, більшою за саму мрійницю.

У кожного є мрії: маленькі або великі, легкі або важезні, пухнасті чи колючі, химерні, строкаті, запашні, солодкі... Ну дуууже різні. Свою казкову мрію мала і Яся. Ба більше, файну мрію мав і той пернатий бешкетник, який завадив Ясі заснути.

Тож, на гілці калини сидів звичайнісінький горобчик. Пір'я в нього було скуйовджене, ніби після бійки. Він зривав дзьобом ягоди і відразу випльовував їх. Яся набрала повні груди повітря, щоб крикнути якомога голосніше, навіть підстрибнула:

— Агов! Забіяко! Перестань плюватися!

Горобчик здивовано завмер, потім почав крутити головою в різні боки і нарешті зрозумів, звідки шум. Він хутенько підлетів до найнижчої гілки і його замузаний дзьоб майже торкнувся чистого вушка Ясі.

— Який ти замузаний! — Яся відступила подалі від неохайного незнайомця. — Чого смітиш на Калиновій галявині? Ще й врожай псуєш... Он скільки ягід повикидав.

— Та ці ягоди недозрілі, чи що?! — горобчик намагався витерти дзьоба і хоч якось пригладити пір'я. — Я просто шукав достиглу смачну ягоду. А вони всі гіркі, страшне. Такі червоні, а зелені! Нічого не ясно...

Яся діловито схрестила лапки:

— Та це ж калина. Її треба зривати восени — ще рано... А ти взагалі хто такий?

— Я? Бодя, Бодя-горобчик, — і хоч Яся у нього не запитувала, та незнайомиць зацвірінчав про своє життя-буття, — я прилетів із дале-е-екого села. Жив на одній фермі, гарно жив. То з курочками поїм, то з гусочками потеревеню... Аж от надумали хазяї з якогось дива kota завести. Я лиш до зерна, а він нізвідки як вискочить та на мене, та свої кігті залізні як випустить, зуби кусючі вишкірять... Ледве врятувався... Через це вирішив я у лісі жити. Якось так...

Ясі стало шкода горобчика, але вона намагалася говорити байдуже:

— Прямо таки й залізні кігті... Оце вигадав! Залізо на лапах не росте.

Бодя-горобчик засміявся:

— Ага... Ну я той, трохи прикрасив, щоб ефектно звучало. Знаєш, як в крутому екшені.

Тут уже Яся не стрималася, і вони разом розсміялися.

